

**Malý zpravodaj
dolnobenešovské
farnosti**

NEDĚLNÍČEK

**Dolní Benešov – Zábřeh, sobota 31. 8. 2024
Poděkování za úrodu zemskou**

Říjen 2024 (13. ročník)

„Práce štukatérů je piplavá a vyžaduje kromě odbornosti i trpělivost.“

„Když načepuje Bernarda 12 vedení města pan farář, může z toho bolet hlava?“

SLŮVKO FARÁŘE

Upila se k smrti...

Nevzpomínám si přesně, kdy jsem poprvé slyšel o takovém případě (od některého mého kolegy ve službě), ale je to určitě už spousta let. A další věc, na kterou si už také nevzpomenu je to, jak na mě dotyčná informace zapůsobila, co ve mně vyvolala. Údiv? Nevěřičnost? Nebo prostě nic? Nevím.

Je jistě samozřejmé, že na každého takový případ dolehne jinak. Někdo je citlivý až přecitlivělý, s někým zase nepohne vůbec nic.

Mezi různými médii, která nám přináší moře informací z nejexotičtějších částí světa, by se tato událost jevila skoro jako malicherná... Upila se k smrti – koho to vlastně zajímá?

Dnes se v souvislosti se závislostmi už nemluví pouze o návykových látkách, jakými může být kouření, alkohol či jiné psychotropní sloučeniny, ale už delší dobu se otevřeně mluví o tzv. gamblerství (závislost na hráčství či sázkách s touhou rychle vyhrát), mluví se závislosti na virtuální realitě nejen u dětí a mohli bychom určitě pokračovat. Jakoby v takových situacích přestával fungovat zdravý rozum, nefungovala vůbec žádná vůle, natož vůle pevná...

Možná jste se přistihli, že s dotyčným tvorem dokonce pohrdáte, i když pouze v duchu.

Upila se k smrti... Co, když v tomto případě tam skoro žádný rozum nebyl? Přece i zvíře ví, kdy má dost.

Je velmi pravděpodobné, že jste dotyčnou neznali, ale je také možné, že jste se setkali s někým z její – snad můžeme říci rodiny. Na první pohled velmi nenápadná, skoro byste si jí ani nevšimli, přesto však jsou vždy v naší blízkosti. Mají zvláště vyvinutou vnímavost pro dotyčnou tekutinu, ale nepohrdnou i nějakou náhražkou.

A světe, div se, potkal jsem ji už x-krát přímo v našem kostele. Dlouho jsem si myslel, že v posvátném prostoru chrámu se nic takového stát nemůže, ale jak se člověk může mýlit. Prostě se upila k smrti v kostele. Některé činy nebo spíše přečiny mohou mít za následek znesvěcení kostela, ale tady jsem vyhodnotil, že se nic takového snad nestalo. Pan biskup se to ani nedozvěděl, co nás potkalo.

Upila se k smrti a pak bylo její bezvládné tělo položeno na bílé plátno. Ani nevím, zda jí mám litovat – vinné mušky – octomilky.

Halloween nebo dušičky?

V mnoha rodinách památku na věrné zemřelé stále slaví a je jich snad více než těch. Kde tuto vzpomínku přecházejí mlčením nebo z ní vynechávají své děti, aby je tzv. netraumatizovali. Stále více však v naší kultuře zapouští kořeny Halloween, zatímco o svátku Všech svatých nikdo nemá ani potuchy. Děti se často halloweenskému tajemnu s radostí poddávají a těší se z dekadentních zážitků. A pokud se jim k tomu nechá ve škole prostor místo vyučování, tak proč by se nenechaly strhnout?

Tento svátek je do naší kultury v posledních letech uměle importován. Kde se vlastně Halloween vzal? Jde o nevinnou zábavu, nebo je skutečně nebezpečný? Původně se jednalo o svátek Samhain, později Halloween. Byl to keltský svátek, nikoliv americký, jak se mnozí domnívají. Samhain byl slaven jako přechod z léta do zimy, konec roku, uložení přírody, což bylo spojeno i s obavami o to, jak toto náročné období rodina přežije. Tento svátek tak souvisel také s památkou zemřelých. Keltové oslavovali posvátné propojení života se smrtí, a tudíž zde nebylo místo pro strach z duchů mrtvých, naopak je měli v úctě.

Samotné slovo Halloween vzniklo jako zkratkové slovo z All Hallows Eve, což znamená předvečer Všech svatých. Na americký kontinent se Halloween dostal v polovině 19. století se dvěma miliony irských přistěhovalců, kteří utekli ze své země před hladomorem. Irové, jako praktikující katolíci měli tradičně velkou úctu k mrtvým a svatým. Ovšem na severoamerickém kontinentu vlivem sekularizace a protestantských postojů nabral svátek zcela jinou podobu: vytvořila se parodie na původní svátek, jenž patřil slavnosti Všech svatých a vzpomínce na duše zemřelých. Americká kultura ho převzala, „vykradla“, poskládala po svém a poslala nám ho zpátky zabalený v komerční podobě. A o tu jde asi především.

První masky a kostýmy k tomuto dni se začaly vyrábět asi před 100 lety. K tomu šlápla na plyn filmová hororová produkce a objevily se další artefakty zábavního průmyslu. Dnes Američané u příležitosti této slavnosti vydají kolem 3 miliard dolarů ročně! Ovšem pozor: nejde jen o komerci, ale je tu rozměr duchovní. Převleky zombies, duchů, upírů, čarodějek a jiných strašidel je nutné vidět nejen jako nevinnou taškařici. V ezoterické literatuře je tento den považován za nejmagičtější datum roku: jedná se o nejdůležitější svátek roku pro Satanovy následovníky! Původní svátek se tedy stal také součástí okultního kalendáře.

Jak je výše zmíněno, v poslední době pronikají tyto oslavy i do naší části Evropy a úspěšně se zde rozmáhají. Je pak jen otázkou času, kdy jim

začneme říkat tradice. Jako křesťané bychom měli chránit naše - tedy křesťanské tradice.

Některé křesťanské maminky váhají, jestli v den, kdy škola slaví Halloween, mají své děti do školy posílat. V některých skupinkách modliteb matek v ČR o tom proběhla právem velká debata. Je těžké poslat dítě nevystrojené za čarodějnici, zombie či jinou příšeru, aby nevyčnívalo v kolektivu. Nebojme se postavit této vlně novopohanství. Sekularizace se v dnešním světě neprosazuje násilně, ale rafinovaně, skrze zábavu. Oslava Halloweenu je jen jedna z mnoha praktik, jak k tomuto zesvětštění přispět. Prosíme zvláště mladé maminky o pečlivé zvážení těchto řádků – Halloween mezi naše tradice zkrátka nepatří, ba naopak! Věříme, že modlíci se skupinky maminek zde zmůžou mnoho!

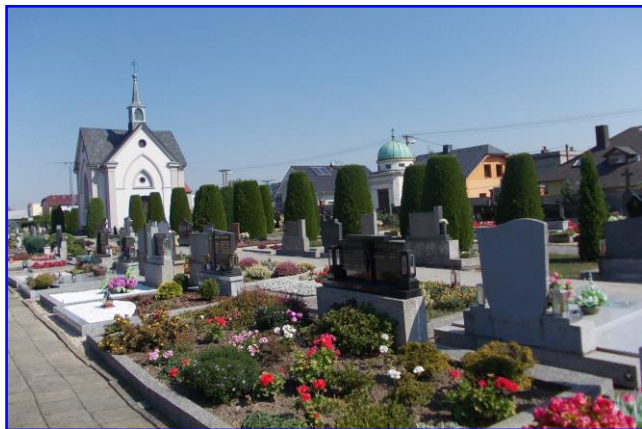
Není třeba bát se mluvit s dětmi o smrti, zahlédnou ji takřka denně – ve zprávách, v počítačových hrách, na internetu. Jsme lidé víry, smrt není konečnou stanicí či převtělením do jiného života, jak se často od dětí ve školách dovídáme. Společně s dětmi navštěvujme nemocné, dbejme uctivého rozloučení se zemřelými i uchovávání jejich památky.

Upozorňujeme je, že v tomto světě nejsou samy pro sebe, ale mají zde zanechat nějakou dobrou stopu. A v kontextu toho můžeme poukazovat na životy svatých. Vysvětlujme, co znamenají křesťanské symboly jako svíce, věnec, živé květiny, kříže či andělé na náhrobcích. A naučme je třeba krátké modlitbě Odpočinutí věčné...

Děti nejsou hloupé! Když jim vysvětlíte, o co tady kráčí, věříme, že nebudou umanutě trvat na tom, že chtějí být „mrtvou nevěstou, či jinou krvácející zombie“. Můžete jim třeba ve farnosti uspořádat karneval svatých, kde půjdou třeba za sv. Anežku, nebo sv. Martina. Chce to také vyvinout určitou kreativitu a vložit do toho nějaký svůj čas. Ale proč ne? Jde přece o naše děti.

(Převzato ze Zpravodaje pro ČR prosinec 2023 - Modlitby matek z komunity Solace)

K.T.

SVĚTEC MĚSÍCE

sv. Faustýna Kowalská

Připomínka: 5 října

Postavení: řeholnice KMBM

Úmrtí: 1938

ŽIVOTOPIS

Pocházela z polské diecéze Włocławek. Její život byl prostoupen mnoha milostmi, ale i těžkostmi a velkým utrpením. Stala se řeholnicí Kongregace Matky Božího Milosrdenství. Její poslání, ke kterému byla vyvolena, spočívá v připomenutí milosrdné Boží lásky, o níž hovoří Bible a v předání nového způsobu úcty pro celý svět. Proto je nazývána i Ježíšovou sekretářkou a apoštolkou. Zemřela ve 33 letech na TBC v Krakově-Łagiewnikách.

APOŠTOLKA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Narodila se 25. 8. 1905 v Głogowci v Polsku, Stanislavovi a Marianě Kowalských, jako třetí dítě z deseti. Rodina patřila k farnosti Świnice Warckie v diecézi Włocławek. Žila z velmi chudého hospodářství a otec pracoval i jako tesař. Helena, pozdější sestra Faustýna, už v sedmi letech pocítila před vystavenou Nejsv. svátostí první pozvání k hlubšímu životu s Pánem. K prvnímu svatému přijímání přistoupila v 9 letech a od té doby v ní rostla touha po apoštolském působení. Jakmile se naučila trochu číst, sedávala nad knihou Životopisy svatých, která prý byla jedinou knihou v rodině. Příběhy svatých pak vyprávěla druhým. Do školy chodila asi od 11 let a jen tři roky, pak začala polsko-ruská válka.

Velká chudoba znemožňovala Kowalským společnou nedělní návštěvu bohoslužeb v sousední vesnici, protože neměli potřebné oblečení a obuv pro všechny členy. Malá Helena doma proto organizovala společné modlitby používané při liturgii, aby mši svatou prožívali alespoň duchovně. Po skončení války 16letá Helena, aby finančně vypomohla rodině, odešla sloužit do Aleksandrówu u Łódži, vzdálené 50 km jihovýchodně od rodné vesnice. Po necelém roce, zneklidňována viděním neznámého světla, pocítila naléhavé volání do kláštera. O souhlas rodičů však žádala marně. Otec odůvodňoval zamítnutí i potřebou věna. Helena proto v 17 letech znovu odešla do Łódži, tentokrát k příbuzným a pracovala přes rok v prodejně M. Sadowské. Ani pak jí rodiče nedávali naději na souhlas, a tak začala zkoušet žít světským životem.

Při jedné taneční zábavě měla vidění zkrvaveného Ježíše a vnímala jeho výčitku: "Jak dlouho tě mám trpět, jak dlouho mě budeš pokoušet?" Pak ji v lodžské katedrále vnitřní hlas vyzval, aby jela hned do Varšavy. Strýc se jí pokoušel zadržet, ale nakonec se stal jejím pomocníkem v útěku od rodiny. V neznámém prostředí Varšavy se Helena obrátila s prosbou k Panně Marii, aby vedla její kroky. Poté v duši obdržela výzvu jít za město. Tam u dobrých lidí přenocovala a ráno se vrátila hledat klášter, který by ji přijal. Nemohla ale takový najít a již znechucena zaklepala na dveře posledního kláštera, u sester Božího milosrdenství v Żytné ulici 3/9. Zde jí představená poradila, aby alespoň rok pracovala a vydělala si na výbavu. Uposlechla a práci našla u Lipszyců v Ostrówku. Když se 1. 8. 1925 vrátila za představenou, ta ji poslala zeptat se "Pána domu" zda ji přijme. Šla tedy do kaple, kde uslyšela: "Ano, přijímám, jsi v mém srdci."

Po prvních týdnech Helenino nadšení vystřídal určitě pochybnosti, pro které chtěla jít za představenou. Od toho ji odradila vize bolestné Ježíšovy tváře na zácloň v kapli. Na otázku, kdo mu to způsobil, vnímala odpověď, že bolest Ježíše souvisí s jejími myšlenkami na opuštění kongregace. Řekl jí: "Já jsem tě přece povolal sem a připravil ti mnoho milostí." Po prosbě o odpuštění přistoupila Helena ke svátosti smíření.

Vzájemná láska se neobejde bez bolesti, že k ní patří utrpení na obou stranách, vidíme i v tomto životopise sestry Faustýny. Láska vyžaduje oběti.

Ještě jako kandidátka prožila mystické vidění očištěnce, na jehož konci jí Ježíš řekl: "Mé milosrdenství to nechce, ale nařizuje to spravedlnost."

Po postulátu ve Varšavě byla 23. 1. 1926 poslána do Krakova-Łagiewnik, do velkého domu kongregace (Matky Božího Milosrdenství) s internátem a ústavem Josefov, pro výchovu dívek. Zde, 30. dubna téhož roku, měla obláčku s přijetím nového jména Marie Faustýna. Tehdy jí také bylo zjeveno, kolik bude muset vytrpět, přičemž omdlela.

Jako novicka pracovala v kuchyni, projevovala horlivost v modlitbě i v práci, během rekreace byla veselá a družná. Po ročním noviciátu prožila období duchovní tmy a připojilo se i tělesné utrpení. O Velkém pátku 1928 jí dal Pán vnitřně poznat, kolik toho pro ni vytrpěl. Na duši posílena ke společnému životu s ním, složila 30. 4. 1928 sliby na jeden rok, které po pět let opakovala.

V druhém říjnovém týdnu byla na generální kapitule za matku představenou zvolena Michaela Moraczewska, jejíž vedení, pomoc a útěcha provázely Faustýnu do konce života. Na poslední říjnový den byla Faustýna přeložena zpět do Varšavy a v únoru odtud do kláštera ve Vilně (dnes Vilnius v Litvě), patřícího v té době Polsku. Již v červnu se vracela

do nového domu ve Varšavě a brzy, během noviciátu, vystřídala další místa.

Koncem jara 1930 nastoupila do kongregačního domu v Płocku, kde 22. 2. 1931 měla v cele vidění "Pána Ježíše oblečeného do bílých šatů. Jednu ruku měl pozdviženou k žehnání a druhá se dotýkala šatů na hrudi. Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházely dva velké paprsky: jeden červený a druhý světlý. ...Po chvíli Ježíš řekl: Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti. Toužím, aby byl tento obraz uctíván nejprve ve vaší kapli a na celém světě. Slibuji, že duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne." (Deník 47-48)

Jak Faustýna v deníku psaném na výslovné přání Pána Ježíše uvádí, on chtěl obraz malovaný štětcem a jeho posvěcení vykonat první neděli po velikonocích, kterou určil za svátek milosrdenství. Dále vyslovil požadavek, aby kněží kázali o jeho velkém milosrdenství vůči hříšným duším.

O problému, že duše, kterým chce pomáhat, nevěří jeho dobrotě, hovořil při dalším vidění, za kterého z jeho srdce vyšlehly dva paprsky jako krev a voda. Tehdy pochopila, že jsou Božím milosrdenstvím. Ježíš zároveň vyzval k modlitbě s vírou a láskou za obrácení konkrétního hříšníka, která má znít: „Ó Krvi a Vodo, která jsi vytekla z Ježíšova Srdce jako pramen milosrdenství pro nás – důvěřuji Ti.“

Věčné řeholní sliby Faustýna skládala 1. 5. 1933 před biskupem Rospondem v Krakově-Łagiewnikách. Po třech týdnech byla poslána do Vilna, kde se jejím zpovědníkem stal otec Sopočko. Ten první pomohl s malováním obrazu, když jí představení nevěřili. Zprostředkoval, že obraz podle osobních pokynů Faustýny v r. 1934 namaloval malíř E. Kazimirowský. Faustýna s ním nebyla dostatečně spokojena, ale Ježíš ji ujistil, že velikost obrazu není v barvách, ale v jeho milosti. Obraz po veřejném uctívání v Ostré Bramě v dubnu 1935 se vrátil do Vilny, kde zůstává v chrámu Ducha svatého. Nejznámějším po celém světě se stal druhý obraz namalovaný Adolfem Hyłou, který byl v Krakově posvěcen 7. 3. 1943 jako votivní dar až po smrti světice a zůstává ve starém kostele v Krakově-Łagiewnikách.

Pán Ježíš sestru Faustýnu v září 1935 ve Vilně naučil také modlitbu Korunky k Božímu milosrdenství, ke které dal významné přísliby. O dva roky později jí doporučil uctívání hodiny své smrti, kterou nazval „hodinou milosrdenství pro celý svět.“ (viz Deník 1320)

V březnu 1936 Faustýna přijela z Vilna do Varšavy a byla přeložena do Walendowa a do nedalekého domu v Derdech. Ještě téhož roku začala být léčena pro tuberkulózu plic v ústavu na Prądniku, v němž byla do

27. 3. 1937 a znovu do něj byla poslána 21. 4. 1938. Tam měla prorocká vidění, např. liturgie po domech bez liturgického oblečení. Dne 8. května prožila symbolické vidění budoucího chrámu Božího milosrdenství a o svátku Nanebevstoupení (26. 5.) ji Matka Boží poučila o tom, že „opravdová velikost duše spočívá v milování Boha, pokořování se před ním, v plném zapomenutí na sebe a v považování se za nic.“

Pro velmi zhoršený zdravotní stav přijala 24. 6. svátost pomazání a 17. 9. byla převezena do Łagiewnik, kde zemřela 5. října, jak 10 dní předem předpověděla. O dva dny později byla pohřbena v zahradě Kongregace Matky Božího Milosrdenství.

Její ostatky byly 25. 11. 1966 přeneseny z řádového hřbitova do kaple. Dne 7. 3. 1992 byla dekretem o hrdinských ctnostech prohlášena za „služebnici Boží“ a 18. 4. 1993 byla v Římě blahořečená. Kanonizační proces byl uzavřen 20. 12. 1999 vyhlášením dekretu o zázraku na její přímluvu a 30. 4. 2000 ji papež Jan Pavel II. slavnostně kanonizoval.

Část z jejích ostatků byla v Krakově-Łagiewnikách v roce 2004 předána v relikviáři P. Habrovcovi pro poutní místo Slavkovice na Moravě, kde s ním v následujícím roce slavil druhou poutní mši svatou opat Rudolf Kosík.

Po dokončení poutního kostela Božího milosrdenství a sv. Faustýny ve Slavkovicích u Nového Města došlo k jeho posvěcení 30. 3. 2008 brněnským biskupem Vojtěchem Cíkrle.

(Zdroj: www.catholica.cz)

Připravila Marie Ohřálová

Korunka Božího milosrdenství

(Modlí se na obyčejném růženci)

Na začátku se modlí:

Otče náš, Zdrávas Maria, Věřím v Boha.

Na velkých zrnkách:

Věčný Otče, obětují Ti tělo a krev, duši i božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista na smír za hříchy naše i celého světa.

Na malých zrnkách:

Pro Jeho bolestné utrpení
buď milosrdný k nám i k celému světu.

Na zakončení (3x):

Svatý Bože, Svátý silný,
Svatý nesmrtelný, smiluj se nad námi
a nad celým světem.

RŮŽE ŠÍPKOVÁ

Rosa canina

***Kdes chodila dnešní noci?
„Sbírat bejlí na nemoci.“
Kdopak s tebou chodil,
kdo tě lesem vodil?
„Nejmilejší přítel,
sám svatý Jan Křtitel.“***

Lidově polní růžičky, divoká nebo planá růže, šípek a psí růže je u nás původní otužilý opadavý 2 až 3 metry vysoký keř, některé odrůdy s převýslými výhony mohou dorůst až deseti metrů. Hustě trnité větve nesou hákovitě zahnuté ostny a jasně až sytě zelené lichozpeřené listy. Růžové nebo bílé pětičetné listy, které mají v průměru 5 až 6 centimetrů vyrůstají po jednom nebo ve svazcích, často slabě voní.

Kvetou od května do srpna a dozrávají do zprvu oranžových, později červených šípků různých tvarů, 2 až 3 centimetrů dlouhých. U nás je možné po celém území najít stovky odrůd, některé i plazivé. Vyskytuje se na mezích polí, podél cest, na suchých stráních a skaliskách, najdeme ji v listnatých hájích, v houštinách, na pasekách i na okrajích lesů od nížin po nižší horské polohy. Nenáročná šípková růže dává přednost suchým půdám a slunným polohám, snáší i vyprahlá stanoviště. Na zahradě z ní můžeme vytvořit neprostupný živý plot nebo ji vysadit do přírodního koutku. Je však silně rozrůstavá, musí se řezem a odkopáváním udržovat v patřičných mezích, jinak záhy zaroste celou zahradu.

Šípky se sbírají v září a v říjnu, v době plné zralosti a co možná nejrychleji v jedné vrstvě suší umělým teplem 60 až 80 stupňů C. Při pomalém sušení a dlouhodobém skladování rychle ztrácejí vitamín C a plesniví. Uchovávané je pouze jednu sezónu v suchu a v chladu, v dobře utěsněných nádobách. Šípkový čaj nebo studený nálev se užívá k celkovému posílení organismu, působí i mírně močopudně, lze jej využívat při ledvinových či močových kamencích. V zimě bývaly šípky jedním významným zdrojem vitamínu C a důležitým lékem při nachlazení.

Šípky našly použití i v kuchyni, oblíbená je omáčka a dále zavařeniny a sirupy. Pro výrobu marmelád, povidel a vín se používají plody zcela zralé, změkklé po přejití prvních mrazů.

*Starí Římané používali šípkovou
růži proti vzteklině, z čehož také
vzniklo latinské jméno Rosa canina,
v překladu doslovně „psí růže“.*

Šípkový čaj – 1 lžice sušených šípků, ¼ litru vody

Usušené šípky rozdrtíme válečkem, roztlučeme v hmoždíři nebo umeleme v mlýnku na kávu, necháme 30 minut louhovat ve studené vodě a poté přivedeme k varu. Vaříme 2 minuty, necháme asi 15 minut odstát a scedíme přes husté sítko. Abychom nezničili vitamín C, nepoužíváme kovové cedníčky. Sladíme medem.

**Šípkový likér – 800 g šípků,
400 g třtinového cukru,
2 l vodky, 1 lžice rozinek,
kůra z ½ pomeranče,
kůra z ½ citronu,
2 zrnka nového koření,
3 hřebíčky,
kousek celé skořice.**

Šípky očistíme od stopek, rozinky spaříme vroucí vodou a nožikem odkrojíme tenkou vrstvu kůry z citrusů, přidáme koření a zalijeme vodkou. Cukr svaříme s malým množstvím vody a vychladlý zamícháme do směsi. Necháme tři týdny louhovat, poté přefiltrujeme do lahvíček a ještě týden necháme odležet na chladném a temném místě.

Čerpáno z knihy Kláry Trnkové „**Třikrát tučet zázračných bylin**“.

Vydalo nakladatelství: STUDIO trnka s.r.o. v Praze roku 2015.

Mnoho krásně ilustrovaných knih, také knih pro děti si můžete objednat na

www.studiotrnka.cz

Připravila Marie Ohřálová

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Velká voda

Byl to okamžik. Chvilíčka. Necháпали, co se kolem nich děje, ale najednou neměli vůbec nic.

Asi hodinu po půlnoci manželé Davidovy vytrvalé bouchání na dveře. Když paní Davidová otevřela, stáli před ní dva hasiči po pás ve vodě. Křičeli něco o rozvodněné řece a neustále opakovali, že musí okamžitě z domu. Tak, tak že se stačili vyškrábat na protější stráň. Pak už jen pozorovali, jak rozbourřená voda spolkla část jejich domu. Na okamžik zahlédli na kakaové hladině čelo manželských postelí. Kdyby tam zůstali o pár minut déle, dopadli by jako postel.

Na stráni, v bezpečné vzdálenosti od běsícího živlu, už bylo několik desítek lidí – postižených, kteří opustili své příbytky jen tak nalahko, a pár těch, kteří dobře oblečení přišli na čumendu.

„Je to hrozné, co se dnes na tom světě děje. Samé katastrofy. To Bůh trestá to zhoubné lidské plémě. Než se člověk naděje, nemá nic. Ono se vyplatí obětovat nějakou tu korunu a postavit pořádný barák. Věřte mi, vím, co říkám. My jsme to tak udělali a jsme za vodou,“ dala se do řeči se šokovanou Davidovou postarší žena v holínkách a nepromokavém plášti. „Mně je vás líto, ale bude to dobré, uvidíte. V nouzi nejvyšší pomoc Boží nejbližší,“ mlela dál páté přes deváté žena.

Její monolog přerušila jiná žena, která stála poblíž a všimla si, jak se paní Davidová chvěje. „Musí vám být zima. Vždyť jste jenom v pyžamu,“ řekla, a aniž čekala na odpověď, svlékla svůj svetr. „A tady si vezměte moje boty, v těch rozmáčených papučích být nemůžete,“ dodala vzápětí. Paní Davidová byla tak ohromena tím vším, co se kolem děje, že bezmyšlenkovitě poslechla a ani nepoděkovala.

Po dvou dnech voda opadla. Začalo se z úklidem, sepisováním škod a pomalými opravami. Uběhly další dva měsíce, když paní Davidová mezi několika málo páry bot, které jí zbyly, objevila cizí polobotky. V mysli se jí znovu vybavil celý ten hrozný večer. Matně si vzpomněla i na dvě ženy, z nichž jedna jí půjčila svetr a boty. Uvědomila si, že dotyčnou několikrát před tím viděla v samošce nakupovat. Prodavačky říkaly, že se i s rodinou přestěhovala na horní konec vesnice.

„Ale oni už tam nebydlí, opáčila jedna z prodavaček, když se paní Davidová na rodinu zeptala. „Voda ten domek úplně zdemolovala. To jste nevěděla?“ opáčila žena za pultem, když viděla vytřeštěné oči paní Davidové. „Někdo říkal, že teď bydlí u sestry v Čechách,“ dodala a znovu se plně soustředila na rozvažování kvasnic. „To dá rozum, že tady nezůstanou, když o všechno přišli,“ brumlala si pro sebe.

P.S. Paní Davidové se podařilo novou adresu ženy vypátrat. Mohla ji tedy poslat jak svetr, tak polobotky a k tomu připsat i pár slov díků. A taky jednu otázku: „Proč jste to udělala, když jste na tom byla hůř než já?“

Za týden dostala pohlednici s krátkou odpovědí: „Protože jste to potřebovala víc než já.“

(Z knihy Renáty Holčákové „Šťěstí, smůla? Kdo ví?“)

Připravila Marie Ohrálová

Modlitba v čase povodní

Všemohoucí věčný Bože,
tvá láska řídí každý okamžik našeho života. Víme,
že jsi vždycky nablízku všem ohroženým,
zarmouceným a trpícím.

Přijmi modlitby, které Ti přednášíme za všechny,
kteří jsou ohroženi povodní, pociťují strach
o sebe i své blízké a zažívají bezmoc. Posiluj
jejich víru a důvěru v tebe. Utěš je svou
láskyplnou přítomností a ochraňuj je ode všeho
nebezpečí.

Bože, zdroji všeliké síly, braň a ochraňuj ty, kteří
v této těžké situaci pomáhají druhým. Dej jim
ducha odvahy a laskavosti. Posiluj je v jejich úsilí
přinášet pomoc, záchranu a útěchu. Pane života
a skálo naší naděje, odvrát' od nás ničivé povodně.
Tys naše útočiště, ušetři nás úzkosti
a naplň nás radostí ze záchrany. Ukaž nám, že jsi
milující Otec, Bůh milosrdný a soucitný. Amen.

Povodně a Boží trest (odpověď na otázku)

Jak máme rozumět přírodním katastrofám, jako jsou povodně u nás? Proč nás takové věci potkávají? Je to trest Boží? Je to Boží dopuštění? Je to zlo nebo Boží vůle? Jak a za co se máme modlit? Nebo to máme jen odevzdaně přijímat? Co od nás Bůh očekává?

Přírodní katastrofy jsou následkem hříšného chování člověka, který svou neposlušností Boha narušil vztah nejen k Bohu, ale i k sobě, k druhým i k přírodě. Zničil, co se zničit dalo. Bůh se ale lidstva ujal, a to tak, že poslal Ježíše, který vstoupil do našeho lidského údělu, do našeho hříchem narušeného světa, a ukázal nám cestu k záchraně skrze obrácení se k Bohu. Kdo upřímně hledá Boha, toho Bůh nejen neopustí, ale je s ním ve všem, co prožívá, a nabízí mu svou ochranu a pomoc.

Bůh nepotřebuje člověka trestat, ten se trestá sám tím, co dělá, a následky svého chování. V Bibli se na mnoha stránkách píše o Božím trestu, ale to „nelze vnímat jako nějaký druh pomsty, kterou Bůh hříšníka postihuje zvenčí, nýbrž jako důsledky vyplývající ze samé podstaty hříchu“ (KKC 1472). Přírodní katastrofy nás upozorňují na křehkost našeho života, která je způsobena především naší hříšností a následky hříchů, ukazuje na ohraničenost našich lidských možností a na nutnost návratu k Bohu, který jediný může proměnit i ty nejtěžší skutečnosti našeho života v konečné vítězství dobra.

V takových chvílích je jistě velmi důležité se modlit za ochranu pro sebe i pro druhé a také hledat, jakým způsobem můžeme pomoci těm, kteří naši pomoc potřebují. Solidarita a konkrétní pomoc se pak stávají tím nejcitelnějším svědectvím o dobrotě Boha, který nás nikdy neopustí a vždy je připravený nám pomoci.

KAPKA HUMORU

Policejní vysílání:

„Centrálo, tady vůz 42. Jsme na Vinohradské třídě, je tu případ napadení. Žena ošklivě zbila manžela, protože jí pošlapal čerstvě umytou podlahu.“

Centrála:

„Zajistili jste pachatelku?“

Vůz 42:

„Ne, zatím ne.“

Centrála:

„Proč ne?“

Vůz 42:

„Podlaha ještě neuschla.“

Víte, co můžeme držet, aniž bychom se toho dotkli?... Pusu...!

Jsou dva druhy lidí:

Ti, kteří myjí nádobí, protože právě pojedli.

A ti, kteří myjí nádobí, protože se právě chystají jíst.

Babička uklouzla a na chodníku upadla.

Přiskočil k ní jeden poslanec a pomohl jí vstát. Babka poděkovala a přemýšlela, jak by se mu odvděčila.

„Ale babi, to je jednoduché, až budou volby, tak mi dáte svůj hlas.“

„No to se vám povedlo,“ povídá babička, „copak jste si nevšimli, že jsem spadla na záda, a ne na hlavu.“

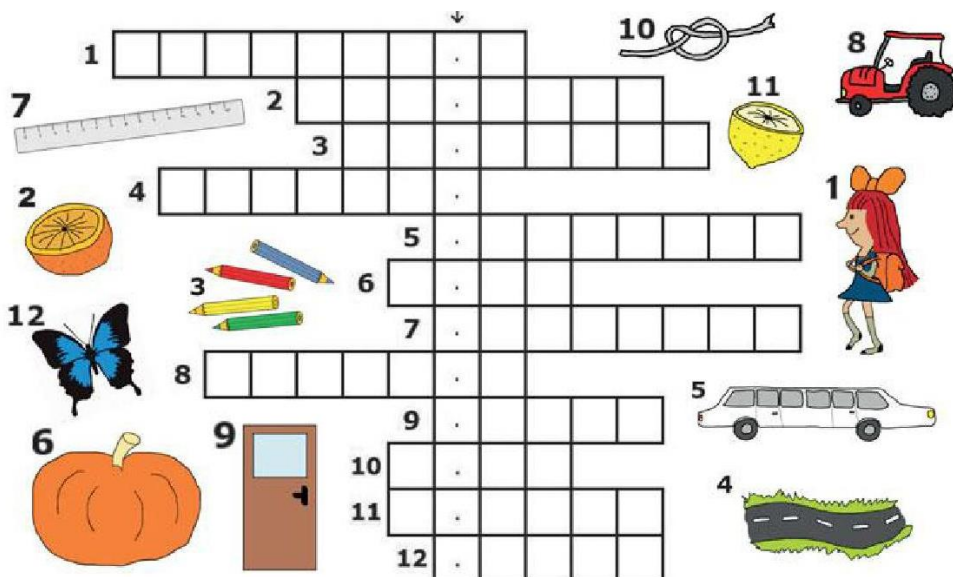
(čerpáno: Nezbeda a facebook)

Připravila M. Ohřálová

Nedělníček dětem

Doplňovačka:

Milé děti. Léto nám už skončilo, dny se krátí.
Copak na nás nyní čeká? ...Vyluštíte přece v tajence...Tak do toho!!!

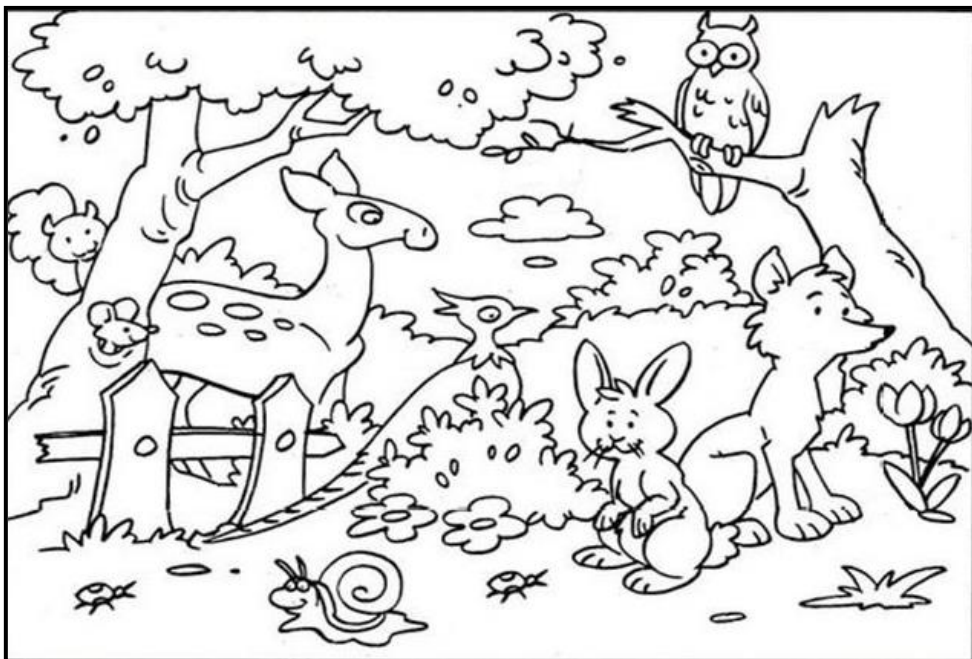
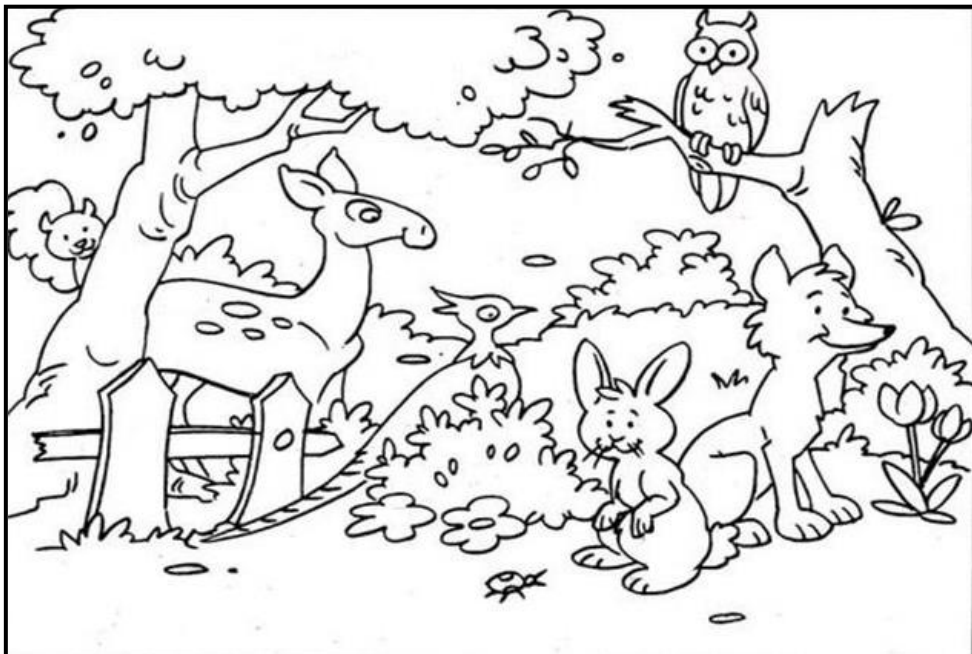

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „ZASE TA ŠKOLA, ACH JO.“

SKRÝVAČKY – ROSTLINY A STROMY

1. To to bolí panečku, to je pěkná modřina!
2. Řeklas mrknutím oka a já to přinesl v mžiku.
3. V textilce modří nádherné látky.
4. Vyzkoušej si, jaká Ti sluší barva.
5. Síto polož na stůl do kuchyně.
6. Co vás bolí paní Macháčková, zeptal se lékař.
7. Pila s mrkví mají málo společného.
8. Jdu bobovat nebo sáňkovat.
9. U krbu kukají kukačkové hodiny.
10. Maminka solí Pavlovi chléb.
11. Prudký jed leží na nočním stolku.
12. Už Ti stačí polévka?
13. Chytrý Kája vor si staví.

NAJDI 20 ROZDÍLŮ

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na říjen 2024

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	7.10.	17.00	Za + Evu Míkovou – měsíční	
Út	8.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	9.10.	17.00	Za Růženu Hartošovou (ned.100 let), manžela, syny a živou rod.	
Čt	10.10.	17.00	Za Irmu Hlubkovou – výroční	
Pá	11.10.	Záb 16.00	Za manžela, syna a živou rodinu	
So	12.10.	7.00	Za živé a + členy Živého růžence – B	
Ne	13.10.	7.00		
Ne	13.10.	Záb 8.30	Za živé a + členy Živého růžence	
Ne	13.10.	10.00	Za živé a + myslivce (Hubertská mše)	
Po	14.10.	17.00	Za + Jana Valenta, za rodinu Tučaniovu, dceru, rodiče z 2 str...	
Út	15.10.	6.30		
St	16.10.	7.00	Za živé a + farníky	
Čt	17.10.	17.00	Za Emila Faiku, rodiče a synovce	
Pá	18.10.	Záb 16.00	Za padlé a nezvěstné vojáky obou válek + Pietní akt u památníku	
Pá	18.10.	18.00	Adorace před vystavenou NSO do 19:30	
So	19.10.	7.00	Za Ursulu a Gerharda Hluchníkovy, za živou a + rodinu	
So	19.10.	ČK 16.00	Za živé rodiny do boží ochrany s prosbou o zdraví	
Ne	20.10.	7.00	Za Jana Michalíka, syna, dvoje rodiče a opuštěné duše	
Ne	20.10.	Záb 8.30	Za Josefa Pačku, dvoje rodiče, bratry a živou rodinu	
Ne	20.10.	10.00	Za + Karla Janoše, za živou a + rodinu Janošovou a Tobolovou	
Po	21.10.	17.00	Poděkování P.Bohu za 75 let života, dar zdraví, za + rodiče ...	
Út	22.10.		NENÍ MŠE SVATÁ	
St	23.10.	17.00	Za Hildegardu Nevřelovou, manžela, rodiče z obou stran a +++	
Čt	24.10.	17.00	Za Valtra Mageru (ned.70 let), za rodiče a bratra	
Pá	25.10.	Záb 16.00	Za Boženu Rošíkovou (ned.100 let), manžela, dceru, dvoje rod...	
So	26.10.	7.00		
Ne	27.10.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	27.10.	Záb 8.30	Za Marii Hlubkovou (ned.100 let), manžela, pět bratrů, duše ...	Krmáš
Ne	27.10.	10.00		
Po	28.10.	17.00	Za rodiče Klimečkovy, Kuchařovy a za duše v očistci	
Út	29.10.	6.30		
St	30.10.	17.00	Za + Romana Kichnera – měsíční	
Čt	31.10.	17.00	Za Josefa a Marii Kuchařovy, syna, zetě, rodiče a sour. ze 2 str.	
Pá	1.11.	17.00	Za živé a + farníky	Průvod
So	2.11.	7.00	Za Štefana a Charlottu Galambošovy, + rodiče a sourozence ...	
So	2.11.	Záb 8.30	Za duše zemřelých	
Ne	3.11.	7.00	Za živé a + kněze, kteří sloužili v naší farnosti a za + kněze rodáky	
Ne	3.11.	Záb 8.30	Za Jana Dedka (výroční), dvoje rodiče a živou rodinu	
Ne	3.11.	10.00		

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ŘÍJNU

Sbírka na OPRAVY – neděle 13. 10. 2024

Sbírka na MISIE

– odesílá se celá pro potřebu světových misí – neděle 20. 10. 2024

Pozvánka

říjnový koncert

v kostele sv. Urbana v Zábřehu

Chvály a díky

Romana Večerková

Karel Mrkva

Šimon Koska

Kateřina Špilháčková

a hosté

neděle 13. října 2024

v 16 hodin

“Zpěv je odpočinkem pro duši a počátkem pokoje. Uklidňuje rozbouřenou mysl a usmířuje hněv. Připravuje lidi k lásce a překonává vzdálenosti mezi nimi”

sv. Basil Veliký

At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné, a sváteční chvíle.

SVATEBNÍ HOST

„Co přinese výměna dioptrických brýlí
za brýle skoro mafiánské?“

Vydavatel:

Připravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová, foto Věra Dudová
email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek. **Zapsáno do evidence periodického
tisku ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E19917